

Te voet met wielen

De Camino de Madrid

Arlen Hoebergen

Steeds meer lopende pelgrims zien de voordelen van een wandelkar: er kan meer bagage mee en het ontlast de rug. Maar het vergt wel een ander wandelgedrag, zo ondervonden Arlen Hoebergen en zijn partner onderweg van Madrid naar Sahagún.

Nee, we lopen niet naar Santiago de Compostela. We zijn drie dagen geleden uit Madrid vertrokken en lopen de Camino de Madrid, richting Santiago. Maar daar gaan we niet naar toe. Deze keer gaan we niet naar Santiago, we hebben een ander doel.

Misschien zien we de kathedraal, het beeld en de crypte van Santiago nooit meer en blijft het bij die twee keer dat we er aankwamen. Bovendien, alleen de eerste keer is echt. Voor het eerst in Santiago aankomen zonder er ooit eerder geweest te zijn. Na 104 dagen, 2700 kilometer lopen, is het aankomen voor, in en onderin de kathedraal een einde en een begin tegelijkertijd.

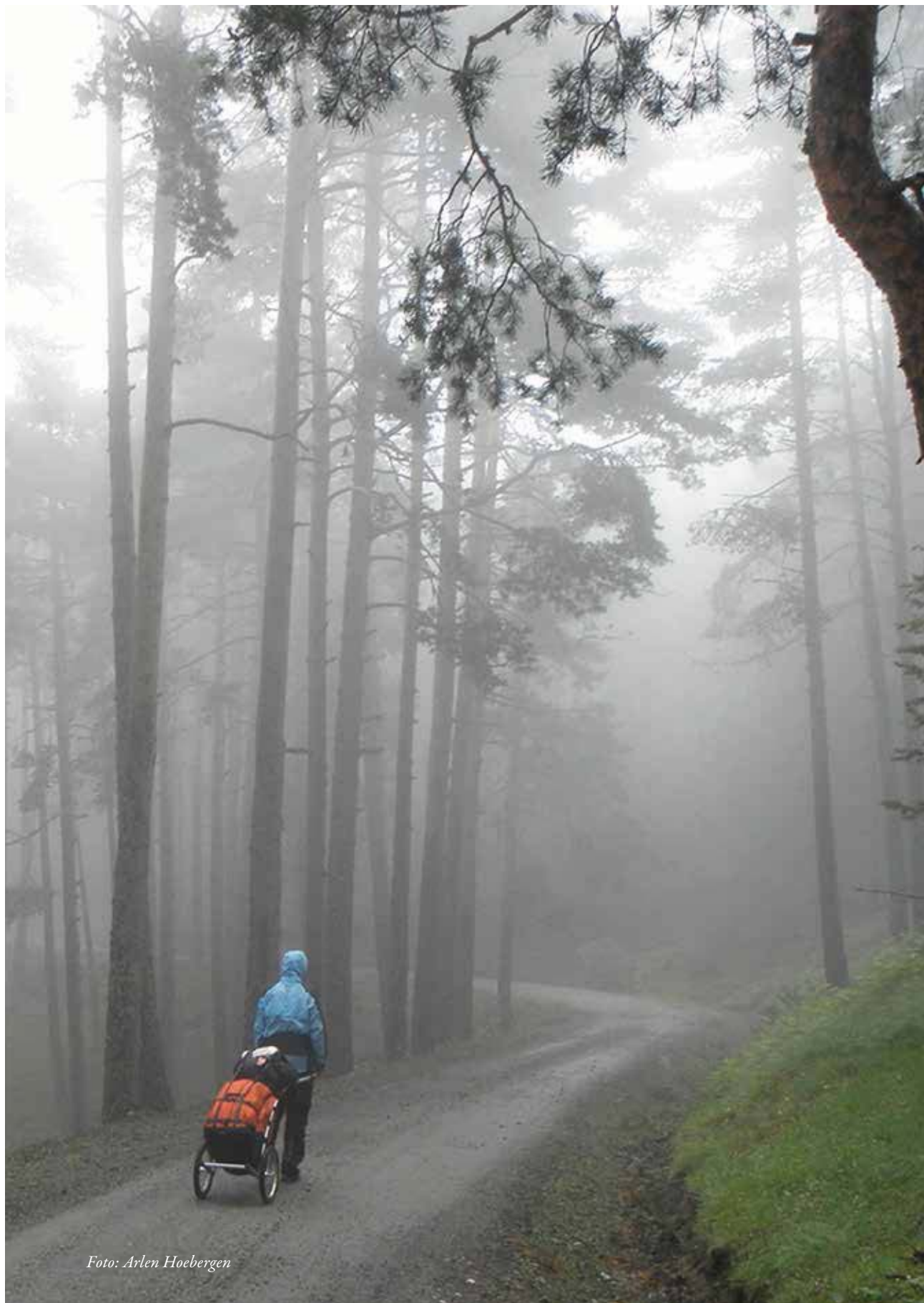
Nee, de camino had ons niet veranderd. Daar waren we zeker van toen we weer thuis waren. We dachten hetzelfde, we deden hetzelfde als voorheen. En nu? Wat zouden we nu doen als we nooit naar Santiago waren gelopen? Dan zouden we hier nu niet zijn. Tijdens de camino groeide er iets, giste er iets. Het borrelde op, spatte weer uiteen maar kreeg langzaam vorm. Het besef dat wandelen, lopend onderweg zijn, ons gelukkig maakt. En dat dat best iets langer dan 104 dagen mag duren. Daarom zijn we nu hier. Daarom lopen we de Camino de Madrid. Maar nu, juist nu, twijfelen we als nooit tevoren. Waar zijn we aan begonnen?

Brekebenen

In Madrid zag alles er nog zo stralend en zon-

nig uit toen we begonnen bij de Iglesia Santiago. Het is niet alleen het weer, ook wij stralen. We hebben er zin in en we vallen op. Niet omdat we zo blij zijn of omdat we pelgrims zijn, maar door onze *wheelies*. Deze wandelkarren hebben we volgestouwd met onze bagage. Ruim dertig kilo per persoon. Drie keer zoveel dan we normaal meenemen op een wandelvakantie. We lopen soepeltjes met de wheelies achter ons aan. Zelfs de ongelijke voetpaden in Madrid en de stoepranden vormen geen probleem. Maar even buiten Madrid gaan we klimmen en we moeten hard aan de wheelies trekken om ze omhoog te krijgen. Het pad wordt rotsachtig en smal. Ik ga voorop en Jeanette volgt. Wat bezielt ons om met zoveel bagage te lopen?

Niet alleen mijn hoofd twijfelt. Ook mijn voeten protesteren. En ik koester mijn voeten, ik houd van ze, want ze brengen me overal waar ik heen wil. Mijn voeten zijn gewend aan wandelen en als vanzelf ontwijken ze alle obstakels die ze op hun pad treffen. Ze nemen drempels met het grootste gemak, ontwijken boomstronken en stenen op het pad. Ze weten wat ze moeten doen, ze kiezen razendsnel de juiste richting, zonder na te denken. Ik ben er al voorbij voordat ik me zelfs maar gerealiseerd heb dat ik aan een struikeling ben ontsnapt. Maar met de wheelie achter me aan blijken deze soepele voeten brekebenen. Mijn voeten zijn behendig, maar de wielen van de kar zijn niet zo flexibel. Ze knallen bovenop de steen die mijn voeten ongemerkt wisten te ontwijken. Mijn voeten willen hun eigen gang gaan, maar de wheelie roept ze tot de orde. Ze moeten opnieuw leren lopen, er zijn geen automatismen meer. Ik moet mijn voeten dwingen een ander pad te kiezen, andere keuzes te

Foto: Arlen Hoebgen

maken. Keuzes die rekening houden met de wielen die achter mij aan hobbelen.

Hindernisbaan

Er waait een koude wind vandaag en af toe krijgen we een bui over ons heen. Iedereen had ons gewaarschuwd voor het weer hier. Wandelen in juni bij Madrid en Valladolid. Dat zou heet worden. Een brandende zon en temperaturen van ver boven de dertig graden. Ik heb mijn regenbroek en -jas aan, maar nog heb ik het koud. Na drie dagen zijn we een beetje gewend aan de wheelie achter ons. Maar even voorbij Navacerrada op een pad vol boomwortels wankelt Jeannette. Ze weet zich nog net staande te houden door een boom vast te grijpen. Het pad is zo steil dat ze er met de kar eenvoudigweg niet meer tegenop komt. Ik klik mijn wheelie los, zet hem tegen een boom en klauter snel naar Jeannette om die van haar tegen te houden. Ik til het gevaarte aan de achterkant op en zelfs samen krijgen we hem maar met moeite omhoog. Over een paar honderd meter doen we zeker een kwartier. Als we boven staan vraagt Jeannette of ze mij ook moet helpen. Even twijfel ik, maar als ik mijn wheelie daar ver beneden zie staan besef ik dat me dit alleen met geen mogelijkheid gaat lukken. Het is al na zevenen als we Cercedilla inlopen. We wilden eigenlijk voorbij Cercedilla gaan kamperen, maar als we een *hostal* zien kijkt Jeannette me veelbetekenend aan. Ik probeer nog de wandelgids uit mijn broek te halen, maar mijn van de kou en regen verkleumde vingers werken niet meer mee. Ik knik. 'Zullen we dit maar doen?'

In drie dagen hebben we 66 kilometer gelopen. Met wheelie. Het voelt aan als meer dan 100 kilometer zonder. Zo zullen we nooit over tien dagen op onze geplande eindbestemming, Sahagún, zijn.

Voor we de volgende ochtend uit Cercedilla vertrekken doen we nog inkopen. Vanavond

gaan we kamperen en we kopen alles voor de lunch, het avondeten en het ontbijt. Jeannette ziet een tonnetje met vijf liter mineraalwater staan. 'Kijk', zegt ze, 'dat is handig.' Ik twijfel, maar even later vertrekken we uit Cercedilla met het tonnetje vastgebonden op mijn wheelie, en dat terwijl we vandaag de Guadarrama overgaan, een klim naar Puerta de Fuenfria op 1800 meter. We lopen over een licht stijgende asfaltweg, die we verkiezen boven het parallel lopende zandpad, en het klimmen valt niet tegen. Na bijna twee uur lopen, als de asfaltweg ophoudt, gaat het regenen. We gaan verder over een zandpad dat uitkomt op een oude Romeinse weg.

Romeinse wegen zijn niet aangelegd voor wheelies, en wheelies zijn niet gemaakt voor oude Romeinse wegen. De enorme keien liggen schots en scheef. In de groeven tussen de keien kan een heel wiel van het karretje verdwijnen. En dat doen ze ook. Dit is geen weg, dit is een oude Romeinse hindernisbaan.

Ieder voor zich zwoegen we ons naar boven en elke keer als ik denk dat we de wheelies beter kunnen gaan dragen, zie ik een ogenschijnlijk beter stukje voor ons. En elke keer blijkt dit een illusie. Twee oude Spaanse mannen met wandelstokken lopen ons voorbij. De man met een blauw alpinopetje op, een grote grijze snor en een dikke sigaar in zijn mond, blijft

De Romeinse weg naar Puerta de Fuenfria.

Foto: Arlen Hoebergen

naast me staan en bekijkt me nauwkeurig. Hij haalt de sigaar uit zijn mond en zegt: 'Je moet er een motor op zetten, dat is veel handiger.' Zijn metgezel komt erbij en wijst, een beetje beverig, met zijn stok naar het tonnetje water bovenop mijn wheelie. 'Daar kun je beter een zadel plaatsen, dat is nog handiger.' Ze kijken me nog even meewarig aan en lopen dan schaterlachend weg.

Knarsetandend ploeter ik voort, en Jeannette ploetert een paar meter voor me. Een uur later bereiken we een grindpad dat ons licht stijgend naar Puerta de Fuenfria voert. De regen is overgegaan in een lichte miezer en in de mist beginnen we aan onze afdaling naar Segovia. De wheelie geeft me een licht duwtje in de rug, mijn voeten dansen over het pad. Ze hebben vrede gesloten met de wheelie. Ze maken af en toe een extra pasje, stappen naar links of

naar rechts om de wielen een obstakelvrije ondergrond te gunnen. De kar danst achter mijn voeten aan. Het water klotst in hetzelfde ritme mee. Een met mijn wheelie hup ik de berg af. Hupjes waar ik niet meer bij na hoeft te denken. De miezer deert mij niet. De bomen om mij heen vervagen langzaam in de mist. De wereld om mij heen houdt op na 100 meter, daarbuiten bestaat de wereld niet.

Chili

De volgende dagen lopen we meer dan 30 kilometer per dag. De paden zijn goed en we zijn helemaal gelukkig. Om niet te vroeg in Sahagùn aan te komen maken we van de laatste drie dagen korte dagen. En net als die eerste keer dat we aankwamen in Santiago, is ook dit einde weer een nieuw begin. Ons doel ligt nog voor ons en heet niet *camino* maar *sendero*. El

Een paar rotsen op het pad zijn met de wheelie nog te omzeilen. Foto: Arlen Hoebbergen

Sendero de Chile, het pad van Chili. Een pad van 7500 kilometer door Chili, van noord naar zuid. 300 dagen van 25 kilometer per dag, 300 volle dagen geluk. En hoewel Chili ook een Santiago heeft, met kathedraal, is dat niet ons doel. Ons doel is kaap Froward, het meest zuidelijke puntje van het vasteland van het Zuid-Amerikaanse continent. In één keer door Chili, van noord naar zuid, over de Sendero de Chile. Lopend. Dat heeft nog nooit iemand gedaan en dat gaan wij doen.

Daarom lopen we de Camino de Madrid. Zo kunnen we ons Spaans een beetje bijspijkeren en onze wandelconditie op peil houden. Maar wat belangrijker is, we testen de wheelies waarmee we ook door Chili gaan lopen. Want de sendero is geen camino. Op de sendero geen 'bon courage' of 'buen camino', geen *albergues*, geen *comunales*, *parochiales* of *privados*. Geen

Franse dorpjes met een kroeg tegenover de kerk waar je de sleutel krijgt van een speciaal ingericht huisje voor pelgrims. Geen dorpjes. Ja, kleine *pueblecitos*, meer dan 200 kilometer van elkaar vandaan. En daartussen is niks. We moeten dus kamperen en dagenlang zelfvoorzienend zijn. Eigen eten mee en zelf koken. Dat lukt niet meer met rugzakken. Daarom hebben we de twee wheelies gekocht waarmee we tot veertig kilo per persoon mee kunnen nemen. Die zijn we nu aan het testen. Nog niet met veertig kilo, want hier zijn wel *albergues*. Op de Camino de Madrid zijn dorpjes en restaurantjes op loopafstand. Maar we weten nu wel dat we met de wheelies kunnen lopen. En dat was ons doel. 🍷

Meer verhalen en foto's staan op <http://galopen.wordpress.com>.

Advertentie

De bakermat van de romaanse kunst ligt in Bourgondië. Steden als Vézelay, Cluny, Autun, Saulieu of La Charité-sur-Loire zijn sprekende voorbeelden van wat de twaalfde eeuw aan indrukwekkends heeft voortgebracht.

Voor wie meer wil weten over de beeldhouwkunst en de architectuur die u op uw weg naar Santiago de Compostela tegenkomt, is de cursus Romaans Bourgondië een uitkomst.

Het betreft een cursus en excursieweek in Bourgondische sfeer vanuit een fraai Maison de Maître in de Morvan met o.a. excursies naar Vézelay, Saulieu, Autun en Fontenay. Kleine groepen o.l.v gespecialiseerde kunsthistorici.

Voor meer informatie:
www.romaansbourgondie.nl

*Pelgrims op weg naar Jerusalem en Santiago de Compostela
Detail van het tympaan van de St. Lazare te Autun, Bourgondië*